

Arrest

nr. 188 440 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRNAGE *loco* advocaat L. LEBOEUF en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjitische Arabier afkomstig uit Najaf en bent u een Irakees staatsburger. Op 1 februari 2014 werkte u als kraanbestuurder op een site van de overheid. Tijdens het lossen van een vrachtwagen viel een houten kist op de grond. Bij het vallen brak de kist in stukken, waardoor de inhoud zichtbaar werd. In tegenstelling tot uw verwachtingen - u dacht dat er in de kist voedingswaren waren opgeslagen -, bleken er wapens in te zitten. Toen u de onverwachte inhoud zag, raakte u in paniek en rende u samen met uw collega, S.(...) S.(...) A.(...) J.(...), weg. Twee bewakers holden jullie achterna en openden het vuur. S.(...) werd in zijn onderrug geraakt en was zwaar gewond. U besloot om S.(...) achter te laten. S.(...) zou dezelfde dag nog overlijden. Tijdens uw vlucht belde u S.(...)s broer A.(...) op en bracht u hem op de hoogte. Hierop zocht A.(...) samen met

familieleden S.(...) en vond uiteindelijk zijn levenloze lichaam. Uit wraak doodden ze hierna onmiddellijk een van de bewakers, M.(...) A.(...) G.(...). De door A.(...) opgetrommelde politie kwam ter plaatse. Er werd een onderzoek gestart, ook omdat er naar aanleiding van uw vlucht op 1 februari 2014 tegen u, vermoedelijk door de verantwoordelijke van de site waar u als kraanman werkte, onterecht een klacht wegens diefstal werd ingediend. Op 2 februari 2014 vertrok u naar een vriend in Bagdad. Korte tijd later kwam de politie langs bij uw ouders met een tegen u gericht arrestatiebevel. Toen u dit vernam, vroeg u aan uw echtgenote om samen met jullie kind naar Bagdad te komen, zodat jullie Irak konden verlaten. Samen vertrokken jullie op illegale wijze naar Turkije, waar u in het zwart kon werken. Tijdens uw afwezigheid in Najaf trok de familie G.(...), de familie van de gedode bewaker, naar uw stamhoofd omdat u volgens haar verantwoordelijk was voor de dood van M.(...). Ze eiste uw leven of een schadevergoeding van 300 miljoen Iraakse dinar. Aangezien het voor uw familie niet mogelijk was om een dergelijke schadevergoeding te betalen, nam uw stam afstand van u om te vermijden in een stammenconflict verwickeld te geraken. Uw stamhoofd stelde hiervoor een brief op waarin hij stelde dat u reeds in 2012 uit de stam was verbannen. Aangezien er met de G.(...)'s geen oplossing werd gevonden, staan zij u tot op heden naar het leven. Aangezien u illegaal in Turkije verbleef, besloot u op 2 juni 2015 om naar Najaf terug te keren en er identiteitsdocumenten te regelen zodat u op een legale manier kon werken in Turkije. Uw echtgenote wou eveneens naar Najaf terugkeren, aangezien het leven te moeilijk was voor haar in Turkije. U verbleef in Najaf bijna voortdurend in uw ouderlijke woning tot 20 juli 2015. Op die dag werd een nieuw arrestatiebevel tegen u naar aanleiding van de feiten van februari 2014 uitgevaardigd. Toen u tegen betaling thuis de nodige identiteitsdocumenten had verkregen, verliet u op 20 juli 2015 Irak een tweede maal. U kwam aan in België op 11 augustus 2015, waar u op dezelfde dag een asielaanvraag indiende. U verklaarde bij terugkeer te vrezen door de G.(...)-stam vermoord te zullen worden. U riskeerde tevens onterecht door de Iraakse autoriteiten veroordeeld te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart; uw bewonerskaart; een voedselrantsoenkaart; een kopie van uw huwelijksakte; een brief van uw stamhoofd waaruit blijkt dat u op 3 juni 2012 uit de stam verbannen werd; drie foto's waarop een kraan, vrachtwagens en een opslagruimte te zien zijn; een kopie van een overlijdenscertificaat ter staving van het overlijden van S.(...); en de twee hierboven vermelde arrestatiebevelen d.d. 5 februari 2014 en d.d. 20 juli 2015.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst komt de houding die u als arbeider op 1 februari 2014 aannam bevreemdend over. U verklaarde dat, wanneer de kist met wapens die u met uw kraan moest verslepen op de grond viel, u uit angst voor eventuele gevolgen – u was in paniek – besloot om samen met uw collega S.(...) het terrein te ontvluchten (CGVS I, p. 7). Aangezien u op voorhand niet op de hoogte was van de inhoud van de ladingen, is het evenwel vreemd dat u bij het zien van wapens onmiddellijk besloot om uw werkplaats te ontvluchten in plaats van de gangbare procedures bij beschadigde ladingen – u moest dan een ingenieur verwittigen die een verslag zou opmaken (CGVS II, p. 3) – te respecteren. Aangezien u met uw baas nooit problemen had gehad (CGVS I, p. 5), komt het echter bevreemdend over dat u hem of een aanwezige ingenieur niet op de hoogte stelde wanneer de lading viel en ervoor koos om het hazenpad te kiezen.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de schietpartij waarin u betrokken raakte en de gevolgen van deze schietpartij. U zei tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat, toen S.(...) beschoten was, u zijn broer A.(...) verwittigde die daarop met zijn broers naar S.(...) kwamen zoeken. Even later preciseerde u dat S.(...)'s broer A.(...) slechts door één broer was vergezeld; hij was eveneens door enkele neven vergezeld. Zij schoten één van de bewakers dood (CGVS I, p. 6; p. 8). Bij uw tweede gehoor zei u dat, nadat S.(...) beschoten was, u zijn broer A.(...) opbelde waarop hij samen met zijn neef naar S.(...) kwam zoeken. Hiermee geconfronteerd, ontkende u bij uw eerste gehoor A.(...)'s broers vermeld te hebben: u had het toen enkel over familieleden in het algemeen gehad. U herhaalde zich enkel te herinneren dat A.(...) door neven werd vergezeld omdat hij u dit zo had gezegd (CGVS II, p. 5-6). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Voorts verklaarde u aanvankelijk dat u na de beschieting van S.(...) door enkele bewakers niet alleen de broer van S.(...) te woord stond, maar ook uw verhaal deed aan de politie (CGVS I, p. 6). Later stelde u daarentegen dat de broer van S.(...) de politie te woord stond. U deed dit niet, want u was reeds gevlucht (CGVS I, p. 8). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid, herhaalde u dat u alleen met de broer van S.(...) had gesproken. Het louter herhalen van eerdere verklaringen kan ook hier niet als afdoende uitleg hiervoor beschouwd worden.

Er slopen eveneens een tweetal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde overlijdensakte van S.(...). Zo is het erg merkwaardig dat er in S.(...)'s overlijdensakte te lezen staat dat hij overleden is ten gevolge van kogelwonden in de buik. Nochtans beweerde u dat S.(...) overleed nadat jullie achtervolgd werden door schietende bewakers. Volgens u werd hij geraakt ter hoogte van zijn onderrug (CGVS I, p. 6-7). Verder stelt het document dat S.(...) overleden zou zijn op 2 februari 2014. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat S.(...) op dezelfde dag als waarop hij verwond raakte, i.e. op 1 februari 2014, gestorven is (CGVS I, p. 6-8).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u op 1 februari 2014 op uw werkplaats in de problemen kwam waardoor uw collega S.(...) kwam te overlijden.

Aangezien u uw problemen op 1 februari 2014 niet aannemelijk heeft gemaakt, komt tevens de geloofwaardigheid van het hierdoor ontstane conflict met de G.(...)'s op de helling te staan.

Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen betreffende deze problemen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3. 5) beweerde dat de G.(...)-stam was langs geweest, dat uw familie mondeling werd bedreigd en dat uw huis op 2 februari 2014 werd beschoten, ontkende u zowel bij uw eerste als bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal formeel op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd te hebben dat het huis van uw familie werd beschoten. U insinueerde een tolkprobleem (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 8). Dit is echter geen overtuigende uitleg voor een dermate ernstige tegenstrijdigheid. Bij het begin van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal had u immers uitdrukkelijk verklaard dat uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat u de tolk goed had begrepen (CGVS I, p. 2). Overigens werden uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS II, p. 8), nadat u deze had afgelegd, nogmaals voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van de contacten tussen uw familie en de G.(...)'s danig op de helling. Dit wordt bevestigd door uw (erg) warrige verklaringen over de eerste contacten tussen uw stam en de tegenpartij, de G.(...)-stam, na de incidenten op 1 februari 2014. U verklaarde aanvankelijk dat de G.(...)'s naar uw stamhoofd gingen waardoor jullie te weten kwamen dat de tegenpartij de G.(...)-stam was; uw vader ging daarop met jullie stamhoofd naar de G.(...)'s (CGVS I, p. 6; p. 9). Later stelde u echter dat de G.(...)-stam uw vader eerst contacteerde om onmiddellijk erna te beweren dat uw vader niet door de G.(...)'s werd opgebeld (CGVS II, p. 6). Direct hierna verklaarde u dan weer dat uw vader toch door de G.(...)'s werd opgebeld om daarna opnieuw te zeggen dat de G.(...)'s uw stamhoofd contacteerden dat op zijn beurt uw vader contacteerde (CGVS II, p. 6). Voorgaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van de door u beweerde contacten tussen uw familie en de G.(...)'s sinds 1 februari 2014 in ernstige mate aan.

Verder is het, betreffende uw problemen met de G.(...)-stam, bevreemdend dat S.(...)'s familie niet in een stammenconflict met de G.(...)'s verwickeld raakte, en uw stam wel. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u aanvankelijk dat het mogelijke stammenconflict tussen de G.(...)'s en S.(...)'s stam, de J.(...)-stam, door het betalen van losgeld werd ontijdend (CGVS I, p. 9). Bij uw tweede gehoor zei u echter dat er door de J.(...)'s geen losgeld werd betaald, maar doordat elke stam één lid verloor, het conflict was opgelost (CGVS II, p. 7). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u ooit gezegd te hebben dat er losgeld werd betaald (CGVS II, p. 7). Ook hier kan een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Dat er aan uw beweerde problemen met de G.(...)-stam geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot nog uit uw houding. U verklaarde vanaf februari 2014 tot juni 2015 in Turkije te hebben verbleven. U keerde in juni 2015 naar Irak terug omdat u in Turkije niet over identiteitsdocumenten beschikte en u dergelijke documenten nodig had en omdat uw echtgenote er niet kon aarden. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u uw paspoort (en andere documenten) via betaling kon regelen (waardoor een persoonlijke aanwezigheid in Irak overbodig lijkt) en dat uw paspoort u thuis werd overhandigd (CGVS II, p. 11-13). Dat u ondanks het stammenconflict – u verklaarde dat als de andere stam u was tegengekomen, de stam u had vermoord (CGVS II, p. 11) – het risico nam om naar Irak terug te keren en er zelfs naar de markt ging (CGVS II, p. 12), is dan ook een houding die geenszins met de door u geschetste vrees om door de G.(...)-stam vermoord te worden in overeenstemming te brengen is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er ook aan het door u geschetste conflict met de G.(...)'s niet het minste geloof gehecht kan worden.

Aangezien hierboven reeds gebleken is dat u uw problemen d.d. 1 februari 2014 niet aannemelijk heeft gemaakt, komt eveneens de geloofwaardigheid van uw problemen met de Iraakse autoriteiten op de helling te staan. De ongeloofwaardigheid van uw problemen met de Iraakse autoriteiten blijkt tevens uit een bijkomende ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde in dit verband dat de verantwoordelijke van het magazijn waar u werkte een klacht voor diefstal tegen u had ingediend en dat de politie hierop een arrestatiebevel tegen u opgemaakt had (CGVS I, p. 11). Dit document, dat u tijdens uw asielaanvraag neerlegde, werd door de politie op 2 februari 2014 bij u thuis

aan uw vader getoond (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 8). Uit het door u neergelegde arrestatiebevel blijkt evenwel dat dit document pas op 5 februari 2014 werd opgemaakt. Hierdoor is het bijzonder weinig waarschijnlijk dat de politie dit bevel bij zich zou hebben gehad wanneer ze uw ouderlijk huis bezocht op 2 februari 2014. Geconfronteerd met deze inconsistentie, zei u dat de politie niet op 2 februari 2014 maar pas enkele dagen later bij uw vader was langsgekomen (CGVS I, p. 6; p. 10; CGVS II, p. 8). Aangezien u meermaals uitdrukkelijk verklaard had dat de politie op 2 februari 2014 bij uw ouders was langsgekomen, kan een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen niet als een overtuigende uitleg hiervoor worden beschouwd. Aan het door u beweerde politiebezoek en het hiermee verbonden arrestatiebevel kan dan ook geen geloof meer worden gehecht. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat het bevreemdend overkomt dat in beide door u neergelegde arrestatiebevelen weliswaar naar het wetsartikel 440 of 1440 wordt verwezen, maar dat er niet verwezen wordt naar het wetboek waar dit wetsartikel te vinden is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er niet het minste geloof aan uw beweerde asielaanmelding kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie te weerleggen. Zij tonen slechts uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat aan, die momenteel niet worden betwist. De foto's tonen enkel een kraan, vrachtwagens en een magazijn, niets meer. Voor de overige documenten kan nog opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het in Irak bijzonder eenvoudig is om valse documenten op de kop te tikken. Bovendien moeten documenten, om bewijskrachtig te zijn, kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn

afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, en van “*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst komt de houding die u als arbeider op 1 februari 2014 aannam bevreemdend over. U verklaarde dat, wanneer de kist met wapens die u met uw kraan moest verslepen op de grond viel, u uit angst voor eventuele gevolgen – u was in paniek – besloot om samen met uw collega S.(...) het terrein te ontvluchten (CGVS I, p. 7). Aangezien u op voorhand niet op de hoogte was van de inhoud van de ladingen, is het evenwel vreemd dat u bij het zien van wapens onmiddellijk besloot om uw werkplaats te ontvluchten in plaats van de gangbare procedures bij beschadigde ladingen – u moest dan een ingenieur verwittigen die een verslag zou opmaken (CGVS II, p. 3) – te respecteren. Aangezien u met uw baas nooit problemen had gehad (CGVS I, p. 5), komt het echter bevreemdend over dat u hem of een aanwezige ingenieur niet op de hoogte stelde wanneer de lading viel en ervoor koos om het hazenpad te kiezen.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de schietpartij waarin u betrokken raakte en de gevolgen van deze schietpartij. U zei tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat, toen S.(...) beschoten was, u zijn broer A.(...) verwittigde die daarop met zijn broers naar S.(...) kwamen zoeken. Even later preciseerde u dat S.(...)s broer A.(...) slechts door één broer was vergezeld; hij was eveneens door enkele neven vergezeld. Zij schoten één van de bewakers dood (CGVS I, p. 6; p. 8). Bij uw tweede gehoor zei u dat, nadat S.(...) beschoten was, u zijn broer A.(...) opbelde waarop hij samen met zijn neef naar S.(...) kwam zoeken. Hiermee geconfronteerd, ontkende u bij uw eerste gehoor A.(...)s broers vermeld te hebben: u had het toen enkel over familieleden in het algemeen gehad. U herhaalde zich enkel te herinneren dat A.(...) door neven werd vergezeld omdat hij u dit zo had gezegd (CGVS II, p. 5-6). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Voorts verklaarde u aanvankelijk dat u na de beschieting van S.(...) door enkele bewakers niet alleen de broer van S.(...) te woord stond, maar ook uw verhaal deed aan de politie (CGVS I, p. 6). Later stelde u daarentegen dat de broer van S.(...) de politie te woord stond. U deed dit niet, want u was reeds gevlucht (CGVS I, p. 8). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid, herhaalde u dat u alleen met de broer van S.(...) had gesproken. Het louter herhalen van eerdere verklaringen kan ook hier niet als afdoende uitleg hiervoor beschouwd worden.

Er slopen eveneens een tweetal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde overlijdensakte van S.(...). Zo is het erg merkwaardig dat er in S.(...)s overlijdensakte te lezen staat dat hij overleden is ten gevolge van kogelwonden in de buik. Nochtans beweerde u dat S.(...) overleed nadat jullie achtervolgd werden door schietende bewakers. Volgens u werd hij geraakt ter hoogte van zijn onderrug (CGVS I, p. 6-7). Verder stelt het document dat S.(...) overleden zou zijn op 2 februari 2014. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat S.(...) op dezelfde dag als waarop hij verwond raakte, i.e. op 1 februari 2014, gestorven is (CGVS I, p. 6-8).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u op 1 februari 2014 op uw werkplaats in de problemen kwam waardoor uw collega S.(...) kwam te overlijden.

Aangezien u uw problemen op 1 februari 2014 niet aannemelijk heeft gemaakt, komt tevens de geloofwaardigheid van het hierdoor ontstane conflict met de G.(...)’s op de helling te staan.

Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen betreffende deze problemen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3. 5) beweerde dat de G.(...)-stam was langs geweest, dat uw familie mondeling werd bedreigd en dat uw huis op 2 februari 2014 werd beschoten, ontkende u zowel bij uw eerste als bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal formeel op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd te hebben dat het huis van uw familie werd beschoten. U insinueerde een tolkprobleem (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 8). Dit is echter geen overtuigende uitleg voor een dermate ernstige tegenstrijdigheid. Bij het begin van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal had u immers uitdrukkelijk verklaard dat uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat u de tolk goed had begrepen (CGVS I, p. 2). Overigens werden uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS II, p. 8), nadat u deze had afgelegd, nogmaals voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van de contacten tussen uw familie en de G.(...)'s danig op de helling. Dit wordt bevestigd door uw (erg) warrige verklaringen over de eerste contacten tussen uw stam en de tegenpartij, de G.(...)-stam, na de incidenten op 1 februari 2014. U verklaarde aanvankelijk dat de G.(...)'s naar uw stamhoofd gingen waardoor jullie te weten kwamen dat de tegenpartij de G.(...)-stam was; uw vader ging daarop met jullie stamhoofd naar de G.(...)'s (CGVS I, p. 6; p. 9). Later stelde u echter dat de G.(...)-stam uw vader eerst contacteerde om onmiddellijk erna te beweren dat uw vader niet door de G.(...)'s werd opgebeld (CGVS II, p. 6). Direct hierna verklaarde u dan weer dat uw vader toch door de G.(...)'s werd opgebeld om daarna opnieuw te zeggen dat de G.(...)'s uw stamhoofd contacteerden dat op zijn beurt uw vader contacteerde (CGVS II, p. 6). Voorgaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van de door u beweerde contacten tussen uw familie en de G.(...)'s sinds 1 februari 2014 in ernstige mate aan.

Verder is het, betreffende uw problemen met de G.(...)-stam, bevreemdend dat S.(...)'s familie niet in een stammenconflict met de G.(...)'s verwickeld raakte, en uw stam wel. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u aanvankelijk dat het mogelijke stammenconflict tussen de G.(...)'s en S.(...)'s stam, de J.(...)-stam, door het betalen van losgeld werd ontmiind (CGVS I, p. 9). Bij uw tweede gehoor zei u echter dat er door de J.(...)'s geen losgeld werd betaald, maar doordat elke stam één lid verloor, het conflict was opgelost (CGVS II, p. 7). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u ooit gezegd te hebben dat er losgeld werd betaald (CGVS II, p. 7). Ook hier kan een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Dat er aan uw beweerde problemen met de G.(...)-stam geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot nog uit uw houding. U verklaarde vanaf februari 2014 tot juni 2015 in Turkije te hebben verbleven. U keerde in juni 2015 naar Irak terug omdat u in Turkije niet over identiteitsdocumenten beschikte en u dergelijke documenten nodig had en omdat uw echtgenote er niet kon aarden. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u uw paspoort (en andere documenten) via betaling kon regelen (waardoor een persoonlijke aanwezigheid in Irak overbodig lijkt) en dat uw paspoort u thuis werd overhandigd (CGVS II, p. 11-13). Dat u ondanks het stammenconflict – u verklaarde dat als de andere stam u was tegengekomen, de stam u had vermoord (CGVS II, p. 11) – het risico nam om naar Irak terug te keren en er zelfs naar de markt ging (CGVS II, p. 12), is dan ook een houding die geenszins met de door u geschetste vrees om door de G.(...)-stam vermoord te worden in overeenstemming te brengen is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er ook aan het door u geschetste conflict met de G.(...)'s niet het minste geloof gehecht kan worden.

Aangezien hierboven reeds gebleken is dat u uw problemen d.d. 1 februari 2014 niet aannemelijk heeft gemaakt, komt eveneens de geloofwaardigheid van uw problemen met de Iraakse autoriteiten op de helling te staan. De ongeloofwaardigheid van uw problemen met de Iraakse autoriteiten blijkt tevens uit een bijkomende ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde in dit verband dat de verantwoordelijke van het magazijn waar u werkte een klacht voor diefstal tegen u had ingediend en dat de politie hierop een arrestatiebevel tegen u opgemaakt had (CGVS I, p. 11). Dit document, dat u tijdens uw asielaanvraag neerlegde, werd door de politie op 2 februari 2014 bij u thuis aan uw vader getoond (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 8). Uit het door u neergelegde arrestatiebevel blijkt evenwel dat dit document pas op 5 februari 2014 werd opgemaakt. Hierdoor is het bijzonder weinig waarschijnlijk dat de politie dit bevel bij zich zou hebben gehad wanneer ze uw ouderlijk huis bezocht op 2 februari 2014. Geconfronteerd met deze inconsistentie, zei u dat de politie niet op 2 februari 2014 maar pas enkele dagen later bij uw vader was langsgekomen (CGVS I, p. 6; p. 10; CGVS II, p. 8). Aangezien u meermaals uitdrukkelijk verklaard had dat de politie op 2 februari 2014 bij uw ouders was

langsgekomen, kan een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen niet als een overtuigende uitleg hiervoor worden beschouwd. Aan het door u beweerde politiebezoek en het hiermee verbonden arrestatiebevel kan dan ook geen geloof meer worden gehecht. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat het bevreemdend overkomt dat in beide door u neergelegde arrestatiebevelen weliswaar naar het wetsartikel 440 of 1440 wordt verwezen, maar dat er niet verwezen wordt naar het wetboek waar dit wetsartikel te vinden is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er niet het minste geloof aan uw beweerde asielrelaas gehecht kan worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie te weerleggen. Zij tonen slechts uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat aan, die momenteel niet worden betwist. De foto's tonen enkel een kraan, vrachtwagens en een magazijn, niets meer. Voor de overige documenten kan nog opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het in Irak bijzonder eenvoudig is om valse documenten op de kop te tikken. Bovendien moeten documenten, om bewijskrachtig te zijn, kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. (...)

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers theoretisch betoog aangaande de inhoud en interpretatie van de geschonden geachte "normen" doet geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing en is derhalve niet dienstig.

In navolging van de verwerende partij acht de Raad verzoekers reactie op de ontdekking van de wapens – verzoeker zou samen met zijn collega in paniek zijn weggelopen – bijzonder vreemd, gelet op zijn verklaring op voorhand niet te hebben geweten wat de inhoud van de containers was en dat het zijn taak was om deze op en af te laten maar hij er voor de rest niets mee te maken had. Bovendien zou er een procedure hebben bestaan die moest worden gevolgd indien een vracht beschadigd geraakte en was er een ingenieur aanwezig die verantwoordelijk was voor de containers (stuk 11, gehoorverslag, p. 5; stuk 6, gehoorverslag, p. 3). Tijdens zijn gehoren gevraagd om zijn vluchtreactie te verklaren, kwam verzoeker niet verder dan dat hij op het ogenblik van het incident verbaasd en angstig was bij het zien van zoveel wapens en dat hij uit angst "*dat (hij) daardoor een probleem zou hebben*" vluchtte zonder na te denken. Doorgevraagd welk probleem hij dan concreet vreesde, gaf verzoeker aan dat hij schrik had dat men hem zou verwijten dat hij de wapens liet vallen (stuk 11, gehoorverslag, p. 7; stuk 6, gehoorverslag, p. 4). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij en zijn collega op de vlucht sloegen op het moment dat zij begrepen dat zij in een illegale wapenhandel betrokken waren en dat hij perfect zou hebben geweten dat de bewakers hem zouden vermoorden om hun misdrijf geheim te houden en zo aan strafvervolging te ontsnappen, biedt hij een verklaring die niet strookt met het eerder geschetste beeld van een impulsieve vlucht en derhalve louter *post factum* wordt aangevoerd. Waar verzoeker verwijst naar de huidige onstabiele context in Irak, biedt hij geen afdoende verklaring voor zijn vluchtreactie. Algemene informatie waaruit blijkt dat veel sjiitische Turkmenen zich aan het geweld door IS onttrokken hebben door zich in Najaf te vestigen (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift) en dat personen die worden gearresteerd op basis van de Anti-Terreurwet het hard te verduren krijgen (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) werpt geen ander licht op voormelde appreciatie van verzoekers reactie, die immers gesteund is op concrete elementen eigen aan verzoekers dossier.

Waar verzoeker stelt dat nadat zijn collega S. was neergeschoten de jongste broer van A. en diens neven kwamen opdagen op de plaats van het incident, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij tijdens zijn gehoren geen coherente verklaringen heeft afgelegd wat betreft de personen die A. vergezelden toen hij zijn broer S. kwam zoeken (stuk 11, gehoorverslag, p. 6, 8; stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 6). De uitleg dat verzoeker te diep gechoqueerd was en niet precies meer weet hoeveel neven er waren, overtuigt niet. De gebeurtenissen die zich op 1 februari 2014 afspeelden raken de kern van verzoekers asielrelaas en waren voor hem in die mate levensbepalend dat mag worden verwacht dat zij in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor verzoeker daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoeker worden verwacht dat hij weet welke familieleden van zijn collega

betrokken waren bij de vergeldingsactie gericht tegen de bewakers die verantwoordelijk werden gehouden voor diens dood.

Het loutere gegeven dat verzoeker geen verdere details werd gevraagd omtrent de verwondingen van zijn neergeschoten collega, doet geen afbreuk aan diens verklaring dat zijn collega onderaan in de rug werd geraakt, hetgeen niet overeenstemt met de vermelding op de neergelegde overlijdensakte dat zijn collega overleden is ten gevolge van kogelwonden in de buik (stuk 11, gehoorverslag, p. 7; stuk 16, Documenten, doc. 9). De bewering dat verzoeker tijdens het gehoor zou hebben gespecificeerd dat de kogelwonde zich aan de linkerkant van het lichaam bevond en dat hij niet zou hebben gezien of de kogelwonde zich vooraan het lichaam, naast de buik, dan wel achteraan, naast de onderrug, bevond, vindt geen steun in het gehoorverslag en wordt derhalve *post factum* opgeworpen. De eventualiteit dat een geweerschot in de rug een wonde in de buik veroorzaakt, kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet in een ander daglicht stellen. Er mag immers redelijkerwijze worden verondersteld dat een arts die belast is met het onderzoek van de stoffelijke resten van het slachtoffer van een vuurgevecht over de nodige expertise beschikt om vast te stellen op welke plaats een kogel het lichaam is binnengedrongen.

De in het verzoekschrift gegeven beschrijving van de ontwikkelingen die zich voordeden na het incident waarbij één van de bewakers door familieleden van verzoekers overleden collega's werd gedood wijkt op meerdere punten af van het relaas dat verzoeker desbetreffend tijdens zijn gehoren heeft gedaan. Vooreerst is er verzoekers suggestie dat de stam van de vermoorde bewaker aan de politie heeft verklaard dat verzoeker goederen stal uit de opslagplaats en de bewaker heeft vermoord omdat zijn familie niet in staat was om het gevraagde losgeld te betalen. Tijdens zijn eerste gehoor verklaarde verzoeker nochtans dat de klacht in verband met de vermeende diefstal werd ingediend door de persoon die verantwoordelijk was voor de magazijnen, waaruit geen link met de problemen met de stam van de vermoorde bewaker blijkt (stuk 11, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker heeft bovendien niet eerder gemeld dat hij officieel in beschuldiging zou zijn gesteld van de moord op de bewaker op klacht van diens stamgenoten. Ten tweede dient gewezen te worden op de bewering dat verzoekers stam alle banden met hem verbroken heeft, onder meer uit woede dat hij Irak verliet in plaats van zich onder de autoriteit van zijn stam te stellen. Deze bewering staat op gespannen voet met verzoekers verklaring dat hij niet echt buiten de stam werd geplaatst, maar dat enkel die schijn werd gewekt naar de stam van de vermoorde bewaker toe teneinde problemen te vermijden (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker tot slot stelt dat de familie van zijn gedode collega niet verwickeld geraakte in een conflict met de stam van de vermoorde bewaker omdat, enerzijds, beide stammen een lid verloren en, anderzijds, de stam van zijn collega losgeld had betaald, dient hij erop te worden gewezen dat hij tijdens zijn tweede gehoor uitdrukkelijk ontkende dat er ooit losgeld werd betaald (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Dermate uiteenlopende verklaringen aangaande kernaspecten van verzoekers asielaanvraag zijn nefast voor zijn geloofwaardigheid.

Aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet voldaan, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Najaf, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans

gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiietische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. (...)"

Middels haar aanvullende nota van 4 mei 2017 brengt verweerder een update bij van de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Zuid-Irak aanwezig in het administratief dossier. Uit deze update, die dateert van 4 februari 2017, blijkt niet dat de in de bestreden beslissing weergegeven veiligheidsanalyse met betrekking tot Zuid-Irak niet langer actueel of correct zou zijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen verweer tegen de hoger weergegeven analyse van de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Derhalve moet worden vastgesteld dat verzoeker geen afbreuk doet aan de conclusie dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF